

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2ObdoV/4/2016
Identifikačné číslo spisu:	7011201121
Dátum vydania rozhodnutia:	29.03.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Mederová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:7011201121.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Ing. E. L., nar. XX. XX. XXXX, bytom Z., zast. advokátom JUDr. Petrom Arendackým, so sídlom Železničiarska 13, Bratislava - Staré Mesto, proti žalovanému: JUDr. Michal Pirník, Tkáčska 6507/2, Prešov - správca konkurznej podstaty úpadcu Penzión **ELDORÁDO, spoločnosť s ručením obmedzeným Prešov, so sídlom Nábřežná 9, Prešov, IČO: 31 715 656, zast. Advokátskou kanceláriou JUDr. Ladislav Janči, s. r. o., so sídlom Dončova 1451/21, Ružomberok, IČO: 36 862 304, o vylúčenie nehnuteľnosti z konkurznej podstaty, vedenej na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 14Cbi/3/2011-175, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Obo/26/2015 z 27. októbra 2015, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .
- II. Žalovaný m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Košiciach ako súd prvej inštancie [v ďalšom texte tiež „súd prvého stupňa“ alebo „prvostupňový súd“ v znení pôvodne aplikovaného Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“), účinného do 30. 06. 2016] rozsudkom č. k. 14Cbi/3/2011-175 zo dňa 03. 03. 2015 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal vylúčenia z konkurznej podstaty úpadcu Penzión **ELDORÁDO spoločnosť s ručením obmedzeným, Nábřežná 9, Prešov, IČO: 31 715 656, nehnuteľností vedených na Správe katastra v O. na LV č. XXX, k. ú. O., a to parcely registra „C“ parcelné číslo XXXX/X - ostatné plochy o výmere 6 068 m², parcelné číslo XXXX - zastavané plochy o výmere 422 m² a budovu súp. č. XXXX postavenú na parcele č. XXXX. Súčasne žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému trovy konania vo výške 1 610,83 eur na účet právneho zástupcu žalovaného.
2. Žalobca svoj návrh odôvodnil tým, že dňa 02. 09. 1999 so žalovaným uzavreli kúpnu zmluvu, predmetom ktorej boli označené nehnuteľnosti, následne dňa 19. 05. 2000 uzavreli dodatok č. 1, ktorým si dohodli iný spôsob splatenia kúpnej ceny. Listom zo dňa 27. 03. 2000 úpadca od kúpnej zmluvy odstúpil s poukazom na čl. IV. bod 4.4. kúpnej zmluvy. Dňa 19. 05. 2000 Okresný úrad v Prešove rozhodnutím č. V 6209/99 povolil vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností na základe kúpnej zmluvy. Následne na základe žaloby spoločníka spoločnosti úpadcu Okresný súd Prešov rozsudkom sp. zn. 8C/91/2007 zo dňa 10. 05. 2009 rozhodol, že spoločnosť Penzión **ELDORÁDO, spoločnosť s

ručením obmedzeným, Prešov, je vlastníkom sporných nehnuteľností a označené nehnuteľnosti patria do konkurznej podstaty úpadcu Penzión **ELDORÁDO, spoločnosť s ručením obmedzeným, Prešov v konkurze. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Krajský súd v Prešove rozsudkom sp. zn. 4Co/143/2009 zo dňa 20. 11. 2009 prvostupňový rozsudok vo vyhovujúcom výroku potvrdil. Žalovaný účastníkom konania vedeného na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 8C/91/2007 nebol.

3. Krajský súd v Košiciach uznesením č. k. 1K/65/2000-109 zo dňa 04. 11. 2011 žalobcovi uložil, aby podal na Krajský súd v Košiciach proti žalovanému žalobu na vylúčenie vyššie uvedených nehnuteľností z konkurznej podstaty úpadcu. Žalobca sa vylúčenia domáhal z dôvodu tvrdenej neplatnosti odstúpenia žalovaného od kúpnej zmluvy. Podľa žalobcu rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 8C/91/2007 zo dňa 10. 05. 2009 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4Co/143/2009 zo dňa 20. 11. 2009 je právne bezvýznamný, nakoľko rozhodoval o veciach, o ktorých nemal právo rozhodovať, navyše sa pri rozhodovaní nezaoberal tou skutočnosťou, že došlo k čiastočnému plneniu a od zmluvy nebolo možné odstúpiť, ďalej že neboli dané dohodnuté dôvody na odstúpenie od zmluvy a že úkon úpadcu o odstúpení je absolútne neplatným úkonom v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“). Žalovaný poukázal na to, že vo vzťahu k danému konaniu existuje prekážka právoplatne rozhodnutej veci, ktorou je rozsudok Okresného súdu Prešov č. k. 8C/91/2007-161 zo dňa 19. 05. 2009, potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4Co/143/2009 zo dňa 20. 11. 2009, ktorým bolo právoplatne vyslovené, že úpadca - Penzión **ELDORÁDO, spoločnosť s ručením obmedzeným, Prešov, je vlastníkom sporných nehnuteľností, pričom predmetom už právoplatne ukončeného súdneho konania bolo posudzovanie otázky vlastníckeho práva k uvedeným nehnuteľnostiam, a teda aj otázka platnosti a účinnosti odstúpenia od kúpnej zmluvy zo dňa 02. 09. 1999. Účastníkom označeného konania boli totožné subjekty právnych vzťahov, aké sú účastníkmi tohto konania, nakoľko správca konkurznej podstaty úpadcu bol vedľajším účastníkom v konaní vedenom pod sp. zn. 8C/91/2007, pričom Ing. E. L. bol v danom konaní účastníkom na strane žalovaného.

4. Z vykonaného dokazovania súd prvého stupňa zistil, že konkurz na majetok úpadcu Penzión **ELDORÁDO, spoločnosť s ručením obmedzeným Prešov, Nábřežná 9, Prešov, IČO: 31 715 656, bol vyhlásený uznesením Krajského súdu v Košiciach, č. k. 1K/65/2000-23 zo dňa 13. 07. 2001 a za správcu konkurznej podstaty bol ustanovený JUDr. Michal Pirník advokát, Tkáčska 6507/2, Prešov. Uznesením Krajského súdu v Košiciach, č. k. 1K/65/2000-109 zo dňa 04. 11. 2011 bolo v zmysle § 19 ods. 2 ZKV uložené Ing. E. L., nar. XX. XX. XXXX, bytom ŠQ., aby do 31 dní od doručenia uznesenia podal na Krajský súd v Košiciach proti správcovi konkurznej podstaty JUDr. Michalovi Pirníkovi, advokátovi, Tkáčska 6507/2, Prešov, žalobu na vylúčenie sporných nehnuteľností zapísaných na LV č. XXX, kat. územie O., na základe toho, že dňa 21. 10. 2011 správca konkurznej podstaty, t. j. žalovaný, pojal do konkurznej podstaty vyššie uvedené nehnuteľnosti s poznámkou o nárokoch uplatnených inými osobami, t. j. Ing. E. L.. Uvedené rozhodnutie žalobca prevzal dňa 25. 11. 2011 a žalobu podal v určenej lehote. Súd prvého stupňa mal osvedčené, že rozsudkom Okresného súdu Prešov, sp. zn. 8C/91/2007 zo dňa 19. 05. 2009 súd určil, že spoločnosť Penzión **ELDORÁDO, spoločnosť s ručením obmedzeným, Prešov, je vlastníkom nehnuteľností zapísaných na LV č. XXX, k. ú. O., a to budova - Penzión súp. č. XXXX, postavená na parcele č. XXXX, pozemky parc. č. XXXX/X - ostatná plocha vo výmere 6068 m², parc. č. XXXX. - zast. plocha vo výmere 422 m² a určil, že označené nehnuteľnosti patria do konkurznej podstaty úpadcu Penzión **ELDORÁDO, spoločnosť s ručením obmedzeným, Prešov; v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Krajský súd v Prešove rozsudkom sp. zn. 4Co/143/2009 zo dňa 20. 11. 2009 uvedený prvostupňový rozsudok vo vyhovujúcom výroku potvrdil.

5. Súd prvého stupňa vec právne posúdil podľa § 159 ods. 3 O. s. p. v spojení s § 90 O. s. p. Konštatoval, že na základe citovaného ustanovenia je konkurzný súd v tomto konaní viazaný právoplatným rozsudkom vo výroku o určení vlastníckeho práva v prospech žalovaného, pretože v tomto konaní na strane žalobcu bol aktívne legitimovaný Ing. Milan Hreško, jeden zo štatutárov úpadcu, za vedľajšieho účastníka vystupoval JUDr. Michal Pirník, správca konkurznej podstaty úpadcu Penzión **ELDORÁDO, spoločnosť s ručením obmedzeným, Prešov a žalovaným ako pasívne legitimovaným bol Ing. E. L.. Zhodnosť účastníkov konania v tejto vylučovacej žalobe je daná tým, že v tomto konaní vystupuje Ing. E. L. ako žalobca na strane aktívne legitimovaného a JUDr. Michal Pirník, správca

konkurznej podstaty úpadcu Penzión ** ELDORÁDO, spoločnosť s ručením obmedzeným, Prešov, ako žalovaný na strane pasívne legitimovaného. Na rozhodovaní o určení vlastníckych práv k nehnuteľnostiam, ktoré sú správcom zaradené do konkurznej podstaty úpadcu, je podľa § 18 Zákona o konkurze a vyrovnaní č. 328/1991 Zb. (ďalej len „ZKV“) daná právomoc príslušného okresného súdu. Tento právny záver je odvodený aj z rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež „NS SR“ alebo „najvyšší súd“), konkrétne stanoviska obchodného kolégia NS SR sp. zn. Obpj/1/99, na základe ktorého sa doposiaľ realizuje právna prax v obdobných prípadoch. Súd prvého stupňa sa stotožnil s právnou námietkou žalobcu v tom smere, že okresný súd nemá danú právomoc na rozhodovanie o tom, čo patrí do konkurznej podstaty úpadcu a čo nie. Dospel k záveru, že výrok rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 8C/91/2007 o tom, že nehnuteľnosti patria do konkurznej podstaty úpadcu, potvrdený odvolacím súdom, je nevykonateľný, nadbytočný a právne ničotný. O zahrnutí veci do súpisu konkurznej podstaty rozhoduje v zmysle § 18 ods. 1 a 19 ods. 1 ZKV len správca konkurznej podstaty úpadcu. V prípade pochybností o zaradení veci do súpisu s poznámkou o nárokoch platnými inými osobami a následne vyvolaného sporu na základe postupu podľa § 19 ods. 2 ZKV rozhoduje krajský súd, v obvode ktorého bol vyhlásený konkurz, ako súd prvého stupňa v zmysle § 9 ods. 4 písm. a/ O. s. p. účinného do 31. 12. 2005 v spojení s § 372n O. s. p. Nadbytočný výrok v rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 8C/91/2007 o zaradení veci do súpisu konkurznej podstaty však nemá žiadny právny vplyv na právoplatnosť a vykonateľnosť tohto rozhodnutia v časti o určení vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam. Súd nevyhovel návrhu žalobcu na vykonanie dokazovania výsluchom JUDr. O. Y., M. L. a oboznámením spisu Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Cb/647/1998, pretože dôkazy výsluchom svedkov už boli vykonané v konaní pred Okresným súdom Prešov sp. zn. 8C/91/2007 a nemôžu mať žiadny vplyv na právoplatnosť vyššie uvedeného rozhodnutia o určení vlastníckeho práva. Keďže neexistujú skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné vyvodiť iný právny záver o určení vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, než ako o tom právoplatne rozhodol Okresný súd Prešov v konaní sp. zn. 8C/91/2007 (v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4Co/143/2009), súd prvého stupňa návrh žalobcu ako nedôvodný zamietol.

6. Na odvolanie žalobcu Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ust. § 10 ods. 2 O. s. p.), po prejednaní veci podľa § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p., rozsudkom sp. zn. 1Obo/26/2015 zo dňa 27. 10. 2015, prvostupňový rozsudok ako vecne správny v celom rozsahu podľa § 219 ods. 1, 2 potvrdil, majúc za to, že súd prvého stupňa v potrebnom rozsahu zistil skutkový stav, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec aj správne právne posúdil.

7. Odvolací súd v odôvodnení rozsudku konštatoval, že predmetom odvolacieho konania je preskúmanie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd zamietol návrh na vylúčenie nehnuteľností z konkurznej podstaty úpadcu. Predmetom konania je teda rozhodovanie o excindačnej žalobe podľa § 19 ZKV. Základnou odvolacou námietkou je tvrdenie žalobcu, že súd vo veci rozhodol nesprávne zamietnutím z dôvodu, že o vlastníckom práve žalovaného už záväzne rozhodol Okresný súd Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 8C/91/2007. Podľa žalobcu je výrok rozsudku záväzný len pre účastníkov konania, v uvedenom konaní však žalovaný bol len vedľajším účastníkom. Takto rozhodnutá vec netvorí prekážku veci rozhodnutej a je potrebné vykonať dokazovanie v rozsahu zodpovedajúcom riešeniu otázky vlastníckeho práva ako prejudiciálnej otázky doposiaľ nevyriešenej.

8. Odvolací súd k odvolacím námietkam uviedol, že tieto nemôžu viesť k záveru o nesprávnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa. Zdôraznil, že súd prvého stupňa správne vyhodnotil existenciu určujúceho rozhodnutia k sporným nehnuteľnostiam tak, že vo veci naň prihliadol ex lege ako ku skutočnosti zakladajúcej síce nie prekážku veci rozsúdenej, vedúcej k záveru o potrebe konanie zastaviť podľa 104 ods. 1 O. s. p., ale ako ku skutočnosti, ktorá jednoznačne osvedčuje vlastnícke právo žalovaného a túto otázku tak prejudiciálne riešiť v prebiehajúcom konaní už nemusel a ani nemohol. Keďže sa nevyskytli žiadne ďalšie okolnosti osvedčujúce záver o potrebe vylúčenia veci z konkurznej podstaty úpadcu, nemohol žalobe vyhovieť.

9. Poukázaním na § 159 ods. 1 a § 135 ods. 2 O. s. p. odvolací súd uviedol, že žalobca, ktorý bol

účastníkom konania, v ktorom súd vydal právoplatné rozhodnutie, ktorým určil, či tu určitý právny vzťah alebo právo (ne)existuje, je týmto rozhodnutím (jeho výrokom) viazaný, a preto sa nemôže v inom súdnom konaní úspešne domáhať toho istého určenia, o ktorom už raz bolo právoplatne rozhodnuté. Ak by tak urobil, zastavením takéhoto nového konania súdom sa prejavia účinky právoplatne rozhodnutej veci podľa § 159 ods. 3 O. s. p.

10. Pokiaľ ide o iný nárok (vylúčenie veci z konkurznej podstaty), odvolací súd poukázaním na rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Cdo/231/2013 uviedol, že ak v skončenom konaní účastníkov došlo právoplatným súdnym rozsudkom k vyriešeniu hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého sa aj tento (iný) nárok odvodzuje, súd je v tomto ďalšom konaní pri zodpovedaní predbežnej otázky (ktorá sa už právoplatným súdnym výrokom vyriešila ako vec sama) týmto vyriešením viazaný. Ustanovenie § 159 ods. 2 O. s. p. predstavuje vo vzťahu k § 135 ods. 2 druhá veta O. s. p. osobitnú procesnú úpravu. Súd preto nesmie vychádzať z iného záveru ohľadom existencie, resp. neexistencie vzťahu medzi tými istými účastníkmi, než ako o tomto ich právnom vzťahu už bolo právoplatne rozhodnuté.

11. Odvolací súd ďalej poukázal na zistený skutkový stav, z ktorého vyplýva, že právoplatným rozhodnutím Okresného súdu Prešov sp. zn. 8C/91/2007 zo dňa 10. 05. 2009 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4Co/143/2009 zo dňa 20. 11. 2009 bolo určené vlastnícke právo žalovaného k sporným nehnuteľnostiam, toto právo bolo aj následne vnesené do katastra nehnuteľností. Tvrdenie žalobcu, že takéto rozhodnutie nemôže mať vplyv na prebiehajúce konanie o vylúčenie veci z konkurznej podstaty, nemá oporu v platnom práve. Súdny už právoplatne otázku vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam vyriešili, čím sa vyčerpá aj predmet konania o jej vylúčenie z konkurznej podstaty, preto už nie je sporným to, komu skutočne vlastnícke právo k nehnuteľnosti svedčí.

12. V ďalšej časti rozhodnutia sa odvolací súd vyjadril k otázke prejudiciálneho účinku právoplatného rozhodnutia a poukázaním na uznesenia NS SR sp. zn. 1Cdo/133/2009 a sp. zn. 5MCdo/16/2010, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež „ÚS SR“ alebo „ústavný súd“) č. k. II. ÚS 349/09-36 z 20. 01. 2010 konštatoval, že keďže súd nemôže ako predbežnú otázku znovu riešiť to, o čom už bolo právoplatne rozhodnuté v osobitnom spore účastníkov, nie je rozhodujúce, či súd v právoplatne skončenom konaní vec správne alebo nesprávne právne posúdil. So zreteľom na právoplatnosť a z toho plynúcu záväznosť a nezmeniteľnosť právoplatného rozhodnutia je akékoľvek „nové“ právne posudzovanie právoplatného súdneho rozhodnutia v ďalšom konaní tých istých účastníkov vylúčené. Iné riešenie by znamenalo, že súd môže porušiť viazanosť uloženú mu zákonodarcom v § 159 ods. 2 O. s. p. V prípadoch, kde súd spomenutý prejudiciálny účinok ignoruje, t. j. ak nevezme za základ pre svoje rozhodnutie prejudikovaný hmotnoprávny vzťah (rozhodne v rozpore s prejudikovaným hmotnoprávnym vzťahom), dochádza k nerešpektovaniu záväzného súdneho rozhodnutia, čo je v rozpore aj s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“) a čl. 2 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“). Všeobecný súd nerešpektujúci predchádzajúce právoplatné súdne rozhodnutie vo veci, ktoré predstavuje predbežnú otázku v nasledujúcom občianskom súdnom konaní, vybočuje z medzí vytýčených v čl. 2 ods. 2 Ústavy SR a v čl. 2 ods. 2 listiny a porušuje tým právo na spravodlivý proces a právo na súdnu ochranu (čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 36 ods. 1 listiny).

13. Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvého stupňa zamietol žalobu žalobcu vychádzajúc zo záveru, že výrok právoplatného rozsudku, v ktorom bola riešená aj otázka platnosti kúpnej zmluvy medzi žalobcom a úpadcom uzavretej dňa 02. 09. 1999, je vo vzťahu účastníkov prebiehajúceho konania záväzný a je preto záväzný aj pre súd v konaní o vylúčenie veci z konkurznej podstaty. Zmenený okruh účastníkov síce zakladá povinnosť súdu znovu vec posúdiť tiež z hľadiska preukázaných tvrdení nových účastníkov, avšak pri súčasnom rešpektovaní k predchádzajúcemu rozhodnutiu o vzťahoch pôvodných účastníkov konania.

14. Vo vzťahu k námietke potreby ďalšieho dokazovania, ktoré súd prvého stupňa odmietol vykonať, odvolací súd konštatoval, že prvostupňový súd postupoval správne, keď návrh na ďalšie dokazovanie zamietol, keďže navrhované dokazovanie malo smerovať k preskúmvaniu skutočností, ktoré už boli

vyriešené právoplatným rozhodnutím o vlastníckom práve k nehnuteľnostiam. K námietke žalobcu týkajúcej sa porušenia práva na spravodlivý proces nevykonaním navrhovaných dôkazov odvolací súd uviedol, že súd prvého stupňa vo vedení procesu nepochybil a jeho rozhodovanie takouto vadou netrpí.

15. Poukázaním na § 120 ods. 1, § 79 ods. 1 a § 101 ods. 1 O. s. p. a rozhodnutia najvyššieho súdu R 37/1993 a R 125/1999, k tvrdeniu o odňatí práva konať pred súdom tým, že súd prvého stupňa nevykonával navrhované dôkazy, odvolací súd konštatoval, že súd prvého stupňa nepochybil, pretože je výlučne v dispozícii súdu, ktoré dôkazy vykoná, pričom v danom prípade by ďalšie dokazovanie nemalo pre závery súdu žiaden význam.

16. Odvolací súd ďalej poukázal na uznesenie ÚS SR sp. zn. II. ÚS 78/05 zo 16. 03. 2005 a § 219 ods. 2 O. s. p. a uviedol, že súd prvého stupňa správne aplikoval platnú právnu úpravu, vysporiadal sa so všetkými aspektmi zisteného skutkového stavu a podrobne svoje rozhodnutie odôvodnil, toto odôvodnenie je dostatočné, logické, presvedčivé a právne správne a obsahuje odpovede na všetky relevantné právne otázky vznesené v konaní. V konaní vykonával aj podrobné dokazovanie v súlade s procesnými zásadami formulovanými v Občianskom súdnom poriadku, čím dospel k zisteniu pravdivého obrazu skutkového stavu a na tomto základe dospel k správnym právnym záverom.

17. K námietke žalobcu ohľadom neúčelnosti priznaných trov konania z dôvodu, že samotný žalovaný je advokátom, a teda jeho zastúpenie v konaní je nadbytočným, odvolací súd uviedol, že správca konkurznej podstaty má postavenie účastníka konania a v prípade úspechu v konaní má právo na náhradu trov konania. V konaní sa môže dať zastupovať advokátom a žiadne zákonné ustanovenie nevylučuje, aby správca konkurznej podstaty, ktorý je sám advokátom, si nemohol zvoliť svojho zástupcu v konaní. Odkazom na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 104/08 z 24. 09. 2008 uzavrel, že ak správca konkurznej podstaty zastúpený v incidenčnom spore advokátom je úspešný, má nárok na náhradu trov konania vrátane trov právneho zastúpenia advokátom.

18. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p. a v odvolacom konaní úspešnému žalovanému priznal náhradu trov konania vo výške 87,52 eur titulom trov právneho zastúpenia za 1 úkon právnej služby. Podľa § 149 ods. 1 O. s. p. žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť priznanú náhradu trov konania žalovaného k rukám jeho právneho zástupcu.

13. Rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť dňa 26. 11. 2015.

14. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote žalobca dovolanie, prípustnosť ktorého odôvodnil ust. § 237 ods. 1 písm. g/ O. s. p. a dôvodnosť ust. § 241 ods. 2 písm. a/, b/ a c/ O. s. p.

15. Vo vzťahu k procesnej vade konania podľa § 237 ods. 1 písm. g/ O. s. p. žalobca namietol, že vo veci rozhodoval nezákonný sudca, pretože z obsahu spisu nevyplýva dôvod zmeny zákonného sudcu, ani dôkaz o tom, že tento sudca bol ustanovený zákonným spôsobom. Tvrdí, že doklad z elektronickej podateľne, založený v spise, neobsahuje dôvod zmeny sudcu a nie je ani nikým podpísaný. Hoci túto skutočnosť namietol už v odvolacom konaní, odvolací súd sa ňou nevysporiadal.

16. Vo vzťahu k dovolacím dôvodom podľa § 241 ods. 2 písm. a/, b/ a c/ O. s. p. sa prevažná časť dovolateľových námietok týka jeho tvrdenia o nesprávnej aplikácii § 159 O. s. p. súdmi nižších stupňov, vrátane nesprávnej interpretácie záverov odborníkov prezentovaných v odbornej literatúre a judikatúre NS SR a ÚS SR. Žalobca tvrdí, že Krajský súd v Košiciach rozhodol nesprávne, keď jeho žalobu zamietol s odôvodnením, že o vlastníckom práve žalovaného už záväzne rozhodol Okresný súd Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 8C/91/2007, a to rozsudkom č. k. 8C/91/2007-161 zo dňa 19. 05. 2009, ktorým určil, že vlastníkom (sporných) nehnuteľností zapísaných na LV č. XXX, k. ú. O., je spoločnosť Penzión ** ELDORÁDO, spoločnosť s ručením obmedzeným, Prešov, IČO: 31 715 656. Tým, že prvostupňový súd v konaní sp. zn. 14Cbi/3/2011 vychádzal z právoplatného výroku rozsudku

Okresného súdu Prešov o určení vlastníckeho práva úpadcu Penzión ** ELDORÁDO, spoločnosť s ručením obmedzeným Prešov, ktorý bol jediným dôvodom zamietnutia žaloby žalobcu, súd podľa jeho názoru nesprávne aplikoval § 159 ods. 2 O. s. p. Tvrdí, že výrok rozsudku je záväzný len pre účastníkov konania, pričom JUDr. Michal Pirník, správca konkurznej podstaty úpadcu Penzión ** ELDORÁDO, spoločnosť s ručením obmedzeným, Prešov, IČO: 31 715 656, ktorý je žalovaným v konaní vedenom na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 14Cbi/3/2011 o vylúčenie nehnuteľnosti z konkurznej podstaty (vec napadnutá dovolaním), bol v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 8C/91/2007 o určení neúčinnosti odstúpenia od kúpnej zmluvy a určení vlastníckeho práva, iba vedľajším účastníkom konania na strane žalobcu, ktorým bol Ing. M. I., ktorý účastníkom tohto, dovolaním napadnutého konania, nie je. Okresný súd Prešov teda v konaní sp. zn. 8C/91/2007 rozhodoval o právach tretej osoby bez toho, aby táto bola účastníkom, čo je neprípustné. Navyše Okresný súd Prešov v danom konaní rozhodoval o právach úpadcu - Penzión ** ELDORÁDO, spoločnosť s ručením obmedzeným, ktorý ale nebol ani len vedľajším účastníkom konania, nieto ešte účastníkom riadnym, a teda rozhodoval o právach osoby, ktorá sa konania ani nezúčastnila.

17. Vzhľadom na vyššie uvedené žalobca vyslovil názor, že súd prvého stupňa na výrok rozsudku Okresného súdu Prešov o určení vlastníckeho práva nemal prihliadať. Tvrdí, že vedľajší účastník nie je riadnym účastníkom konania, nie je obsiahnutý v meritórnom rozhodnutí, je uvedený len v záhlaví rozsudku, neplynú pre neho žiadne práva, ani povinnosti, a teda rozsudok nemôže byť pre neho ani právne záväzný. Má za to, že pokiaľ JUDr. Michal Pirník, správca konkurznej podstaty úpadcu Penzión ** ELDORÁDO, spoločnosť s ručením obmedzeným, Prešov, IČO: 31 715 656, vystupoval v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 8C/91/2007 ako vedľajší účastník, nie je možné z tejto skutočnosti vyvodit' záväznosť výroku rozsudku vydaného vo veci Okresného súdu Prešov o určení vlastníckeho práva označenej spoločnosti, pre rozhodnutie v právnej veci vedenej na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 14Cbi/3/2011.

18. Ďalšia námietka žalobcu spočíva v jeho tvrdení o nedostatočne vykonanom dokazovaní vo veci a nezákonnom zamietnutí navrhnutých dôkazov prvostupňovým súdom. Prvostupňovému, aj odvolaciemu súdu vytkol, že neuviedli, že by navrhované dôkazy neboli relevantné vo vzťahu k prejednávanej veci, ich nadbytočnosť odvolací súd vyvodil iba na základe toho, že aj keby preukázali opak, súd by musel vychádzať z predchádzajúcich rozhodnutí. Žalobca poukázal na skutočnosť, ktorú oznámil aj odvolaciemu súdu, ktorý sa ňou však nijako nevysporiadal, a to, že prvostupňový súd na pojednávanie, na ktorom vyhlásil rozsudok, volal jedného zo svedkov navrhnutých žalobcom, ten sa však nedostavil. Žalobca má za to, že súd zrejme považoval jeho výpoveď za dôležitú, pretože inak by svedka nevolal, napriek tomu na pojednávaní vykonanie dôkazu jeho výsluchom zamietol a vo veci rozhodol. Poukázal na odôvodnenie súdu o zamietnutí návrhov na výsluch svedkov, nachádzajúci sa na zvukovom zázname z pojednávania, avšak neuvedený v písomnom vyhotovení rozhodnutia, kedy súd uviedol, že svedkovia sa už určite s odstupom času nebudú na nič pamätať. Žalobca tiež poznamenal, že v konaní poukázal na rozpornosť vo výpovedi JUDr. Y. v konaní vedenom pod 8C/91/2007 s tým, že na svedka má pripravené iné otázky, než na ktoré bol vypočúvaný v uvedenom konaní. Za daných okolností je žalobca toho názoru, že nevykonanie navrhnutých dôkazov bolo nezákonné a malo za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

19. Na základe všetkých vyššie uvedených tvrdení žalobca dovolaciemu súdu navrhol, aby rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súčasne navrhol odklad vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu a uplatnil si náhradu trov dovolacieho konania.

20. K dovolaniu žalobcu sa žalovaný nevyjadril.

21. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)] po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu zastúpená v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou C. s. p.), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu (ďalej tiež ako „dovolateľ“) je potrebné odmietnuť, nakoľko smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie

pripustné (§ 447 písm. c/ C. s. p.).

21. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t. j. za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, dovolací súd postupoval v zmysle § 470 ods. 1, ods. 2 veta prvá C. s. p. (podľa ktorých, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti a právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované) a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 ods. 1 a § 238 O. s. p.

22. Na odôvodnenie svojho záveru dovolací súd podľa § 451 ods. 3 veta prvá C. s. p. stručne uvádza, že rozhodnutia odvolacieho súdu vydané v procesnej forme rozsudku, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v ust. § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. V predmetnej veci je dovolaním napadnutý rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorým rozsudok súdu prvého stupňa č. k. 14Cbi/3/2011-175 zo dňa 03. 03. 2015 o zamietnutí návrhu žalobcu potvrdil, z ktorej skutočnosti je zrejmé, že dovolanie dovolateľa podľa § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. prípustné nie je.

23. Prihliadajúc na ust. § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 ods. 1 O. s. p. (či už to účastník konania namieta alebo nie), Najvyšší súd Slovenskej republiky sa neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 ods. 1 O. s. p., ktoré ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia, majúcich za následok tzv. zmätočnosť rozhodnutia. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. 1 a/ až g/ O. s. p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 O. s. p. vylúčené.

24. S prihliadnutím na obsah dovolania dovolací súd kládol dôraz na skúmanie procesnej vady konania podľa § 237 ods. 1 písm. g/ O. s. p., vo vzťahu ku ktorej dovolateľ namietol, že vo veci rozhodoval nezákonný sudca, pretože z obsahu spisu nevyplýva dôvod zmeny zákonného sudcu, ani dôkaz o tom, že tento bol ustanovený zákonným spôsobom.

25. Z obsahu spisu vyplýva, že vec na súd prvého stupňa napadla dňa 27. 12. 2011 (č. l. 1) a bola pridelená na rozhodnutie sudkyňi JUDr. Drahomíre Brixiovej a zapísaná pod sp. zn. 14Cbi/3/2011 (potvrdenie na č. l. 6 spisu). Dňa 15. 10. 2013 bol s vecou súvisiaci spis pridelený na prejednanie a rozhodnutie sudcovi JUDr. Romanovi Rizmanovi (potvrdenie na č. l. 54 spisu).

26. Za účelom preskúmania námietky žalobcu, najvyšší súd výzvou zo dňa 16. 01. 2017 (č. l. 211) vyžiadal vyjadrenie Krajského súdu v Košiciach k spôsobu pridelenia veci vedenej pod sp. zn. 14Cbi/3/2011 JUDr. Romanovi Rizmanovi a zistil, že Dodatkom č. 13 zo dňa 14. 10. 2013 (č. l. Spr R/58/2013), po predchádzajúcom prejednaní vo vedení krajského súdu so súdnymi tajomníkmi jednotlivých oddelení krajského súdu, so sudcami, vyššími súdnymi úradníkmi a po prejednaní v sudcovskej rade, bol zmenený Rozvrh práce Krajského súdu v Košiciach na rok 2013, ktorým sa vo vzťahu k obchodnoprávnemu úseku z dôvodu nerovnomerného zaťaženia sudcov menovaného úseku, s účinnosťou od 15. 10. 2013 prerozdělili už pridelené neprerušené a nerozhodnuté prvostupňové veci 14Cbi JUDr. Drahomíry Brixiovej, do senátov 3Cbi (Mgr. Jolana Fuchsová) a 13Cbi (JUDr. Roman Rizner) s tým, že vec sp. zn. 14Cbi/3/2011 bola náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, pridelená sudcovi Krajského súdu v Košiciach JUDr. Romanovi Riznerovi.

27. Na základe vyššie uvedeného dovolací súd konštatuje, že vec vedená na súde prvého stupňa pod sp. zn. 14Cbi/3/2011 bola sudcovi JUDr. Romanovi Rizmanovi pridelená zákonným spôsobom, menovaný sudca je vo veci zákonným sudcom, a teda námietka žalobcu o existencii procesnej vady konania podľa

§ 237 ods. 1 písm. g/ O. s. p. v predmetnom konaní je nedôvodná.

28. Hoci bez výslovného označenia procesnej vady konania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. spočívajúcej v odňatí možnosti konať pred súdom, žalobca v ďalšej časti dovolania namieta, že súd rozhodol bez náležitého dokazovania, z ktorej skutočnosti vyplynulo podľa jeho tvrdenia aj nesprávne rozhodnutie vo veci.

31. Podľa § 120 ods. 1 O. s. p., účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhnú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

32. Citované ustanovenie je vyjadrením nezávislého postavenia súdu pri hodnotení dôkazov, ktoré vykoná, vrátane nezávislého rozhodovania o tom, ktoré dôkazy vykoná. Preto nevykonanie účastníkom navrhnutých dôkazov nemožno kvalifikovať ako odňatie práva konať pred súdom. O takýto stav by išlo vtedy, ak by súd svojím procesným postupom odňal účastníkovi možnosť navrhnúť vykonanie dôkazov, čo sa však v predmetnom prípade nestalo.

33. Po oboznámení sa s písomným odôvodnením prvostupňového rozsudku, ako aj dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu dovolací súd konštatuje, že tieto zodpovedajú aj zákonnej požiadavke riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, rešpektujúc ust. § 157 ods. 2 O. s. p. (uplatňované aj v odvolacom konaní podľa § 211 ods. 2 O. s. p.), čím spĺňajú kritériá preskúmateľnosti súdneho rozhodnutia. Súd prvého stupňa, ako aj súd odvolací nevykonanie navrhnutých dôkazov odôvodnili zákonným spôsobom. Navyše, odvolací súd napriek skutočnosti, že sa s dôvodmi prvostupňového rozsudku o zamietnutí žaloby stotožnil v celom rozsahu, kedy mohol využiť postup zakotvený v § 219 ods. 2 O. s. p. a vo svojom rozhodnutí sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti napadnutých rozhodnutí (prípadne na zdôraznenie ich správnosti uviesť ďalšie dôvody), dôvody svojho rozhodnutia dostatočne vysvetlil, vrátane námietky žalobcu o potrebe ďalšieho dokazovania. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

34. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti má dovolací súd za to, že v postupe tak prvostupňového, ako aj odvolacieho súdu, k vadám konania zakladajúcim odňatie možnosti konať pred súdom, nedošlo. Pokiaľ ide o podmienku prípustnosti dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., je tiež nevyhnutné posúdiť mieru, do akej sa účastníkovi postupom súdu odňala možnosť pred ním konať. Podmienka prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je totiž splnená, ak sa účastníkovi odňala možnosť konať pred súdom len pre časť konania, resp. do takej miery, že účastník mohol uplatniť svoj vplyv na výsledok konania podaním odvolania (R 39/1993). V prejednávanom prípade žalobcovi obrana jeho práv a oprávnených záujmov v rámci odvolacieho konania bezpochyby umožnená bola.

35. Vo vzťahu k dovolateľom vytýkanému dovolaciemu dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. (tzv. relatívny dovolací dôvod) dovolací súd zdôrazňuje, že tzv. iná vada konania je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 ods. 1 O. s. p. nezakladá známost rozhodnutia. Dovolací súd síce naň prihliada z úradnej povinnosti, avšak samotná existencia inej vady konania na založenie prípustnosti dovolania nepostačuje. Je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné, o tento prípad však v prejednávanej veci nejde.

36. Dovolateľ napokon tvrdí, že vo veci konajúce súdy vec nesprávne právne posúdili (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), keď nesprávne aplikovali nielen ust. § 159 ods. 2 O. s. p., ale nesprávne interpretovali aj s predmetným ustanovením súvisiace závery odbornej literatúry a judikatúry NS SR a ÚS SR. K obsahu tejto dovolacej námietky dovolací súd zdôrazňuje, že nesprávne právne posúdenie veci je síce prípustným dovolacím dôvodom (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je v ustanoveniach

Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia. V prejednávanej veci by uvedený dovolací dôvod bolo možné úspešne použiť, len ak by prípustnosť dovolania vyplývala z § 238 O. s. p., v posudzovanom prípade však tomu tak nie je.

37. So zreteľom na vyššie uvedené, keďže v danom prípade prípustnosť dovolania žalobcu proti rozsudku odvolacieho súdu nemožno vyvodiť z ust. § 238 O. s. p., ani § 237 ods. 1 O. s. p., dovolací súd dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. c/ C. s. p. ako procesne neprípustné odmietol bez toho, aby sa zaoberal dôvodnosťou dovolania.

38. O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 251 a nasl. C. s. p. tak, že nárok na ich náhradu voči žalobcovi má žalovaný ako úspešná strana sporu s tým, že o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

39. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 5 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.